

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Έτρεχα σαν αστραπή, τόσο γρήγορα που τα παπούτσια σε λίγο θα έβγαιναν από τα πόδια μου, έπεφτα και ξανασηκωνόμουν, ενώ τα καστανοκόκκινα μαλλιά μου ανέμιζαν. Σε όλη την πορεία αυτού του τεράστιου μαραθώνιου σκεφτόμουν το ίδιο πράγμα:
<<Γιατί να φτιάχνουν τόσο μεγάλους διαδρόμους;>>

Τελικά έφτασα στο δωμάτιο που άκουσα τις φωνές. Όταν μπήκα, είδα τον θείο να τρέμει από φόβο ή αγωνία και να ανασαίνει σαν να είχε τρέξει για τρεις ώρες αδιάκοπα.

-Θείε μου, τι συνέβη;

-Ε...δε...ν... , μουρμούρισε ο θείος.

-Αμαρυλλίς, φέρε ένα ηρεμιστικό στον θείο.

Η νοσοκόμα στεκόταν έξω από την πόρτα παρατηρώντας τον θείο.

Προσπαθούσε να δείξει ήρεμη, μα τα γαλανά της μάτια την πρόδιδαν αμέσως. Έγνεψε καταφατικά το κεφάλι της και έφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Μέχρι να συνέλθει ο θείος μου, εγώ παρατηρούσα το δωμάτιο, μήπως και βρω στοιχεία που να αιτιολογούν όλη αυτή την ιστορία. Καθώς έκανα μία επισκόπηση στο δωμάτιο, το βλέμμα μου έπεσε στο τραπέζι, όπου είδα ένα χαρτί, για την ακρίβεια πάπυρο. Πάνω υπήρχαν πολλά νούμερα που σχημάτιζαν εξισώσεις, όλες είχαν λυθεί εκτός από μία.

Πώς γίνεται ο θείος μου ,που είναι ένας από τους ποιο ευφυής επιστήμονες και εφευρέτες, ο καθηγητής Μπρους να έχει λύσει όλες τις πράξεις και σε μία, μόνο μία από αυτές να μην έχει βρει τη λύση.

Ξαφνικά ο θείος μου ξύπνησε και με αγριοκοίταξε, καθώς κρατούσα την περγαμνή που ήταν πάνω στο τραπέζι.

-Τι, δεν συγκρατήθηκες να μην πειράξεις αυτό το χαρτί; Αφού ποτέ δεν συγκρατιέσαι, τώρα θα συγκρατιόσουν; άρχισε να μου βάζει τις φωνές ο καθηγητής, ξέρεις πόσο πολύτιμο είναι; Όχι, φυσικά και δεν ξέρεις! Είναι από την εποχή του Σκάρπεν, του πιο ιδιοφυή επιστήμονα του 16^{ου} αιώνα!

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Έτσι συνέχισε να με κατηγορεί, να με ρωτάει και να απαντά ο ίδιος για περίπου πέντε ολόκληρα λεπτά. Εγώ περίμενα υπομονετικά, ώσπου να με ρωτήσει, άλλωστε δεν είχα κάτι άλλο να κάνω... Ήμουν ένα μικρό, αθώο, υπομονετικό, δωδεκάχρονο κορίτσι που διψούσε για περιπέτεια. Τελικά σταμάτησε και με ρώτησε απευθυνόμενος σε εμένα:

-Ξέρεις τι είναι αυτό;

-Όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Εσύ ξέρεις;

-Όλα είναι πολύ θολά, πάντως αν ακολουθήσω τα παρακάτω νούμερα θα βρω τι είναι αυτό...

Δεν τελείωσε τη φράση του. Είχε χτυπήσει το κουδούνι για το απογευματινό μας τσάι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Είχαν περάσει είδη τρεις μήνες από εκείνη την παράξενη συζήτηση. Εγώ ποτέ δεν την ξέχασα, καταγράφηκε στο μυαλό μου με ανεξίτηλο μαρκαδόρο. Δεν ξέρω για τον καθηγητή, πάντως φερόταν πολύ παράξενα από τότε. Πολλές φορές δεν ερχόταν την ώρα του δείπνου ή του πρωινού, αλλά πολύ σπάνια ερχόταν την ώρα του δείπνου. Κλειδωνόταν στο γραφείο του και ακούγονταν για ώρες κάποιοι ενοχλητικοί θόρυβοι.

Μία μέρα έγινε κάτι πολύ περίεργο. Ήρθε τελικά για πρωινό. Αλλά ήταν πολύ κακόκεφος, χειρότερα από κάθε άλλη μέρα. Δεν απαντούσε σε τίποτα, μουρμούριζε συνεχώς και όταν τον ρωτούσαν τι έκανε όλο το καλοκαίρι στο γραφείο του, μας απαντούσε:

-Τώρα σας έπιασε ο πόνος;

Και σαν να μην έφτανε αυτή η άγρια και ανεξήγητη απάντηση, μας κοιτούσε υποτιμητικά σαν να του είχαμε φταίξει.

Η Αμαρυλλίς τον έπεισε τελικά πως έπρεπε να βγει έξω, για να πάρει λίγο αέρα.

Εφόσον ο καθηγητής είχε φύγει μπορούσα να μπω στο δωμάτιο, για να δω τι είδους μηχανήμα κατασκεύασε. Στο δωμάτιο κυριαρχούσε το χάος. Κάποια μέταλλα στο πάτωμα, τις βίδες μπορούσα να τις βρω

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

ακόμα και στην ποιο απίθανη γωνία, διάφορα εξαρτήματα πεταμένα σε όλο το δωμάτιο και ένα βουνό από χαρτιά πάνω στο τραπέζι ίσο με το Έβερεστ. Είδα και κάποιες περγαμηνές υπογεγραμμένες με τα αρχικά Ε.Σ. Σκέφτηκα πως θα μπορούσε να είναι αυτός ο εφευρέτης που έλεγε ο θείος, ο Έλιοτ Σκάρπεν. Στη μέση του δωματίου υπήρχε ένα μικρό πράγμα που έμοιαζε με κουτί. Εκείνη τη στιγμή δεν του έδωσα μεγάλη σημασία, καθώς το θεωρούσα ασήμαντο.

Άκουσα την τεράστια πόρτα της εισόδου να ανοίγει και τον θείο μου να μπαίνει μέσα. Δεν έφυγα από το δωμάτιο, παρόλο που το ήθελα πάρα πολύ. Εξάλλου είχα ένα σωρό ερωτήσεις που ήθελαν μία απάντηση.

Μπήκε ο θείος μου στο δωμάτιο. Η αντίδρασή του ήταν παράξενη, δε μου φώναξε, ούτε με αγριοκοίταξε, απλώς μου χαμογέλασε. Δεν κατάλαβα αν του είχε κάνει καλό ή τον είχε πειράξει ο αέρας, επειδή στη συνέχεια μου είπε:

-Το καταλαβαίνω, θέλεις εξηγήσεις, τώρα θα στα πω όλα από την αρχή. Το ξέρω πως έχεις δει τις εξισώσεις και πως μία από αυτές δεν είναι λυμένη. Θα απορείς γιατί τόσους μήνες έμεινα κλεισμένος στο γραφείο μου...

-Μα καθηγητή Μπρούς...

-Μη με διακόπτεις! επανήλθε στην παλιά αυστηρή και μονότονη φωνή του ο καθηγητής, ο λόγος είναι ότι έφτιαχνα μία μηχανή, μία μηχανή του χρόνου... Έκανε μία παύση για να δει τις αντιδράσεις μου όμως απογοητεύτηκε αφού κατά την γνώμη μου τίποτα δεν ήταν απίθανο αν το έλεγε ο καθηγητής...

-Όπως έλεγα... βρήκα τα χαρτιά του Σκάρπεν, τα αποκωδικοποίησα και σχεδόν έφτιαξα την μηχανή, όμως στο τέλος αποδείχτηκε πως αυτή η μία εξίσωση είναι το κλειδί όλης της υπόθεσης και αν δεν λυθεί δε θα δουλέψει το μηχανήμα.

- Μόνο μία ερώτηση, αυτή είναι η μηχανή του χρόνου;, είπα δείχνοντας το μικρό κουτί.

-Ναι, είπε ο καθηγητής και αποχώρησε από το δωμάτιο.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

Είχα ένα σωρό απορίες που ήθελαν να βγουν από το μυαλό μου, αλλά όλα έπρεπε να περιμένουν, όλα χρειάζονται χρόνο. Όπως είπε και ένας σοφός “Η υπομονή είναι το κλειδί της επιτυχίας”.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Πήρα το χαρτί με τις εξισώσεις και άρχισα να το παρατηρώ. Έδωσα μεγάλη σημασία στην τελευταία που δεν είχε λυθεί. Καθόμουν σε μία άνετη, ζεστή πολυθρόνα κοντά στο τζάκι, για να παίρνω έμπνευση. Τα νούμερα με περιτριγύριζαν, το ίδιο και οι πράξεις, πετούσαν γύρω μου. Απορροφήθηκα τόσο, που δεν άκουγα τίποτα, εκτός από τον χτύπο της καρδιάς μου, δεν έβλεπα τίποτα εκτός από το χαρτί και τα νούμερα, ήμουν σε άλλον κόσμο, στον δικό μου κόσμο... Ολόκληρο το σύμπαν είχε χαθεί, ήμουν στο κενό...

Ξαφνικά ένα αίσθημα απίστευτης χαράς με πλημμύρισε! Είχα βρει τη λύση της εξίσωσης. Όσο το σκεφτόμουν ήταν όλο και πιο εύκολο. Η εξίσωση ήταν η εξής:

$$x^2 - 4x + 4 = 0$$

Η λύση της εξίσωσης έβγαινε 2.

Δεν κάθισα να το σκέφτομαι και έπιασα δουλειά. Σε λίγο το μικρό κουτί που πριν είχα δει, είχε ολοκληρωθεί. Δεν μπορούσα να περιμένω τον θείο, ήθελα να το δοκιμάσω.

Ίσα που χωρούσα μέσα. Με μεγάλη δυσκολία πάτησα ένα κουμπί. Δεν είδα ολόκληρη τη λέξη που έγραφε πάνω, μόνο ένα -Π- κατάφερα να διακρίνω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Μία ενοχλητική αίσθηση απλώθηκε κατά μήκος όλου του σώματός μου. Γύρω μου απλώνονταν μέταλλα, γρανάζια, βίδες, χαρτιά. Ενώ παρακολουθούσα αυτό το απίστευτο θέαμα, άκουσα κάποια γνωστή αντρική φωνή να ουρλιάζει από κάπου μακριά “Είμι, γύρνα πίσω!!!” . Μετά από κάποια δευτερόλεπτα η ίδια φράση από μία γυναικεία τρεμάμενη φωνή. Ήταν η Αμαρυλλίς και ο θείος.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

-Θα γυρίσω..., κάποτε θα γυρίσω...

Τότε ήταν που κατάλαβα πως το κουτί εξαφανίστηκε και πως ήμουν πια ελεύθερη. Γύρω μου άρχισαν να εμφανίζονται εικόνες ενός κοριτσιού. Αν δεν απατώμαι πρέπει να ήταν περίπου δέκα χρονών. Το ίδιο κορίτσι μίκραινε, από δέκα γινόταν εννιά, από εννιά οχτώ, αυτό συνεχίστηκε μέχρι τη μέρα της γέννησης της. Ήμουν εγώ, ο ίδιος μου ο εαυτός. Τελικά η φράση "όλη η ζωή πέρασε από τα μάτια μου" αποδείχτηκε αληθινή. Για πρώτη φορά είδα κάποιους συγγενείς που με είχαν επισκεφθεί τη μέρα που ήρθα στον κόσμο. Τα συναισθήματα που ένιωσα ήταν ανάμικτα, την ίδια ώρα έκλαιγα αλλά και χαιρόμουν, φοβόμουν, αλλά αισθανόμουν και πιο δυνατή, είχα ταραχτεί αλλά και γαληνέψει.

Όλα ήταν ανάποδα. Τα τοιχώματα γύρω μου είχαν χιλιάδες ράφια με ατελείωτα βιβλία, πίνακες ζωγραφικής παντού, καλύτερα από κάθε μουσείο, χάρτες, και αν κοιτούσα πάνω, έβλεπα τα αστέρια και τους πλανήτες του σύμπαντος. Όλα όσα αγαπούσα βρίσκονταν εδώ. Ακόμα και το ότι έπεφτα στο κενό, μου φαινόταν αδιάφορο. Ξαφνικά όλα χάθηκαν και βρέθηκα να πέφτω από τον ουρανό. Ολοένα και πλησίαζα το έδαφος. Κλείνω τα μάτια μου και αρχίζω να ουρλιάζω. Ακούστηκε ένας κρότος. Όμως εγώ δεν ένιωσα τίποτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Άνοιξα τα μάτια μου, βρισκόμουν πεσμένη σε έναν θάμνο με πολλά αγκαθωτά τριαντάφυλλα. Πώς γίνεται να μην είχα πονέσει; Σηκώθηκα και άρχισα να περπατάω. Πρέπει να ήμουν σε ένα χωριό, καθώς όταν βγήκα από το άλσος είδα μικρά άσπρα σπιτάκια με κεραμιδένιες σκεπές, ξύλινες πόρτες και οι τοίχοι ήταν πέτρινοι. Καθώς κινούμουν στο χωριό, δεν είδα κανέναν άνθρωπο. Είχε περάσει είδη αρκετή ώρα, όταν έφτασα σε μία πλατεία. Οι άνθρωποι χόρευαν, τραγουδούσαν, έπαιζαν διάφορα μουσικά όργανα. Πλησίασα και άρχισα να ρωτάω τους ανθρώπους για το πού βρισκόμουν, γιατί αυτός σίγουρα δεν ήταν ο 21^{ος} αιώνας, αφού οι άνθρωποι δεν σπρώχνονταν, ούτε φώναζαν και αυτοκίνητα δεν υπήρχαν, όμως δεν ήταν ούτε η εποχή των δεινοσαύρων. Θα έπρεπε να υπάρχει κάποιο πρόβλημα, αφού κανείς

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

δεν μου απαντούσε. Νευρίασα και άρχισα να ουρλιάζω κατά μήκος όλης της πλατείας . Δεν άντεξα και άρχισα να σπρώχνω. Κάτι μαγικό έγινε, πήγα να σπρώξω ένα αγοράκι που βρισκόταν μπροστά μου, δεν πρόλαβα να το ακουμπήσω και πέρασα από μέσα του σαν φάντασμα.

Πήγα να διαμαρτυρηθώ, αλλά θυμήθηκα πως δεν μπορούσα. Ενώ χτυπιόμουν από τον θυμό και την αγανάκτηση, το βλέμμα μου έπεσε σε μία ταμπέλα που έγραφε “ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ” και πιο δίπλα ένα πανό που έγραφε “ΖΗΤΩ Ο 19^{ος} ΑΙΩΝΑΣ”. Βρισκόμουν δύο αιώνες πίσω και δεν μπόρεσα να πείσω τον εαυτό μου πως η Αθήνα, αυτή η περίφημη πόλη ,κάποτε ήταν με άσπρα σπιτάκια και χωρίς αυτοκίνητα. Περνούσα μέσα από τους τοίχους και “ έβλεπα κάθε είδους κατοικίες, πλουσίων και φτωχών. Σε όλα τα σπίτια υπήρχε ένα πράγμα που παρέμενε ίδιο, πουθενά δεν υπήρχαν τηλέφωνα, ούτε υπολογιστές. Πώς ήταν χαρούμενοι και ευτυχισμένοι χωρίς αυτά τα μηχανήματα; Πώς συνομιλούσαν; Όλα αυτά τα “πώς” με κυρίευαν, αφού αυτό μου φαινόταν παράλογο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Η γιορτή είχε τελειώσει και όλοι γύρισαν στα σπίτια τους. Εγώ ήθελα να δω πώς ζούσαν τα παιδιά εκείνη την εποχή, γι’ αυτό έμεινα σε ένα σπίτι που μου κέντρισε την περιέργεια. Το εξερευνούσα για ώρες ατελείωτες, στο τέλος αισθανόμουν σαν να ζούσα χρόνια εκεί μέσα.

Σε όλο το χωριό αυτό ήταν το μεγαλύτερο σπίτι. Σε αυτό το σημείο θα συμφωνούσα πως ήταν πολύ κομψό για τα δεδομένα της εποχής. Στον δεύτερο όροφο είχαν τοποθετήσει ένα μικρό σαλονάκι και όλες τις κρεβατοκάμαρες που ήταν συνολικά τρεις. Είχα ήδη μπει στις δύο από αυτές, καμία δεν με προσέλκυσε. Όμως η τρίτη ήταν μαγευτική!

Το δωμάτιο φωτιζόταν από τις ζεστές ακτίνες του ήλιου. Το κρεβάτι ήταν μικρό αλλά πολύ άνετο και ζεστό, τα κομοδίνα ξύλινα, όπως η πελώρια βιβλιοθήκη και οι ντουλάπες, στο πάτωμα απλωνόταν ένα μεγάλο μάλλινο χαλί και οι τοίχοι σε λίγο θα γκρεμίζονταν από τις τόσες ζωγραφιές που είχαν πάνω. Είχαν περάσει ώρες που βρισκόμουν στο δωμάτιο αυτό. Τότε ένα γλυκό κοριτσάκι μπήκε στο δωμάτιο , πήγε να

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

αφήσει μία τσάντα και ξαφνικά άρχισε να ουρλιάζει. Συγκεκριμένα κοιτούσε έναν από τους τοίχους με τις ζωγραφιές.

-Μα...μα...ε...σύ..ποι...ά....είσαι;

Κοίταξα δεξιά , αριστερά και τότε κατάλαβα πως εννοούσε εμένα.

-Με βλέπεις;

-Ν...α...ι.... , απάντησε τρέμοντας.

Σταμάτησε για μια στιγμή να μιλάει και έφυγε τρέχοντας λέγοντας επανειλημμένα:

-Απλά κουράστηκα... Όλο αυτό ήταν μία παραίσθηση... Δεν έγινε πραγματικά...

Όταν γύρισε, κρύφτηκα σε μία ντουλάπα για να μην ξαναουρλιάξει. Ξάπλωσε στο κρεβάτι της και μετά από κάποια λεπτά ήρθε η μαμά της.

-Μαμά, πότε θα ξαναδώ τη Βερονίκη; Θα καταφέρω να μιλήσω και να συναντηθώ ξανά μαζί της;

-Δεν ξέρω, Ήβη. Κοιμήσου τώρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Η Ήβη είχε ξυπνήσει από πολύ νωρίς, οπότε θα είχα χρόνο να τη ρωτήσω για κάθε απορία που είχα.

-Γεια, χθες δεν μπόρεσα να σου συστηθώ, με λένε Είμι.

Άρχισε ξανά να ουρλιάζει. Αυτή τη φορά άρχισα να πιστεύω πως έτσι ήταν ο τρόπος που χαιρετούσαν εκείνη την εποχή. Τελικά κατάφερα να την ηρεμίσω και να της τα εξηγήσω όλα.

-...Τώρα που κατάλαβες ποια είμαι και από πού έρχομαι, μπορείς να μου εξηγήσεις γιατί δεν μπορείς να επικοινωνήσεις με τη φίλη σου;

-Τη Βερονίκη εννοείς;

Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

-Βρίσκεται πολύ πιο μακριά από εδώ, στη Θήβα. Έτσι έχω να τη δω τέσσερα χρόνια από τότε που μετακόμισε και έφυγε από εδώ.

Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς γινόταν κάτι τέτοιο, αλλά θυμήθηκα τα δεδομένα της εποχής.

Έπρεπε να κάνει τα μαθήματά της και εγώ πρότεινα να την βοηθήσω, τελικά δέχτηκε. Είχε να γράψει μία έκθεση για το περιβάλλον, κάτι που ο καθένας μας θα έκανε σε μία ώρα. Αυτό κράτησε περίπου τρεις ώρες, διότι έπρεπε να ανοίγουμε διάφορα βιβλία με αυτό το θέμα και να ψάχνουμε για πληροφορίες. Κάτι που μας έκανε να κουραστούμε πάρα πολύ. Έτσι στο τέλος πήγαμε να κοιμηθούμε παρόλο που ήταν μόλις επτά το απόγευμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Με αυτόν τον τρόπο περνούσαν οι καθημερινές μας μέρες, με πολύ σκληρή δουλειά και διάβασμα. Ακόμα και στο σχολείο έπρεπε να γράφουν ολόκληρα κείμενα στον πίνακα, επειδή δεν ήταν έτοιμα γραμμένα.

Εκτός αυτού όμως, τα Σαββατοκύριακα περνούσαν γεμάτα με περιπέτειες. Η Ήβη και οι συμμαθητές της έπαιζαν όλη τη μέρα έξω στη φύση από νωρίς το πρωί έως το βράδυ, μόνο για φαγητό σταματούσαν τα παιχνίδια. Δεν υπήρχε παιχνίδι που να μην το ήξεραν, το ίδιο ίσχυε και με τις κρυψώνες. Κανένα παιδί δεν έμενε μέσα, μονάχα αν είχε αρρωστήσει.

Μήνες έμενα πια εκεί. Αόρατη, μόνο αυτό το γλυκό και ευτυχισμένο κοριτσάκι ήταν ο άνθρωπος που με ήξερε, μπορούσα να του μιλώ και να μου μιλάει, να τη βλέπω και να με βλέπει. Ήταν ο μόνος άνθρωπος που γνώριζα σε εκείνον τον αιώνα.

Κάτι που μου προκάλεσε μεγάλη εντύπωση ήταν ο αέρας... ήταν διαφορετικός. Πιο γλυκός, πιο έντονος,... Ήταν αλλιώς με τη δική του ομορφιά. Ήταν σαν σε ένα δάσος, που οι μυρωδιές των λουλουδιών, των φύλλων μεταδίδονται και ο θαλασσινός αέρας σε ξυπνάει.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Μου άρεσε πολύ αυτή η εποχή, αλλά... Κάτι δεν μου έφτανε τελικά. Είδη είχα μείνει αρκετά. Περίπου μισό χρόνο μπορεί και παραπάνω.

Μία μέρα το αποφάσισα! Έπρεπε να φύγω και έπρεπε να το πω και στην Ήβη.

-Χάρηκα πολύ που σε γνώρισα, μα πρέπει να φύγω. Ήρθε η ώρα.

-Δεν γίνεται... μείνε ακόμα λίγο....

-Γεια, ευχαριστώ για όλα!

-Μα...μα...

Είχα ήδη πατήσει το κουμπί, για να γυρίσω στο παρόν. Το μόνο που πρόλαβα να ακούσω ήταν ένα μακρινό "Γεια...!"